

Братя Грим

Вълкът и седемте козлета

Живяла някога една стара коза. Тя имала седем козлета и ги обичала, както майка обича децата си. Веднъж решила да отиде в гората за храна. Повикала козлетата край себе си и им рекла:

– Мили деца, аз отивам в гората. Пазете се от вълка! Влезе ли тук, ще изяде всички ви заедно с кожата и костите. Този злодей често се преобразява, но пак веднага ще го познаете по дрезгавия глас и по черните му крака.

Козлетата отвърнали:

– Върви в гората, мила майко, и не се тревожи; ние ще се пазим.

И старата коза тръгнала спокойно към гората.

Не минало много време, някой почукал на вратата и рекъл:

– Отворете, мили деца! Аз съм майка ви. Върнах се и донесох на всяко по нещо.

Козлетата познали вълка по дрезгавия глас и викнали:

– Няма да отворим, ти не си нашата майка. Тя има тънък и приятен глас, а твоят глас е дрезгав. Ти си вълкът.

Тогава вълкът отишъл при един бакалин и си купил голям тебешир. Изял го и гласът му станал тънък. После се върнал, почукал на вратата и рекъл:

– Отворете, мили деца! Аз съм майка ви. Върнах се и донесох на всяко по нещо.

Но вълкът бил сложил черната си лапа на прозореца. Козлетата я видели и викнали:

– Няма да отворим. Нашата майка няма черни крака като твоите. Ти си вълкът.

Изтичал вълкът при един хлебар и му рекъл:

– Ударих си крака, намажи го с тесто.

Хлебарят намазал лапата му с тесто. После вълкът отишъл при воденичаря и му рекъл:

– Посипи ми лапата с бяло брашно.

Досетил се воденичарят, че вълкът иска да измами някого и му от казал, но вълкът ревнол:

– Не сториш ли каквото ти казах, ще те изям.

Воденичарят се уплашил и посипал лапата му с бяло брашно. Да, такива са хората.

Вълкът отишъл за трети път пред къщичката на козата, почукал на вратата и казал:

– Отворете, деца! Аз съм милата ви майчица. Върнах се от гората и нося на всяко по нещо.

Козлетата викнали:

– Покажи ни първо лапата си, та да се уверим, че си нашата мила майчица.

Вълкът сложил лапата си на прозореца и козлетата като видели, че е бяла, повярвали и отворили вратата. Ала кой влязъл при тях? Вълкът. Изплашили се козлетата и бързо се изпокрили: едното под масата, второто в леглото, третото в печката, четвъртото в кухнята, петото в сандъка, шестото под мивката, седмото в кутията на огромния стенен часовник. Ала вълкът намерил едно по едно всичките и ги нагълтал цели-целенички; не намерил само най-малкото, което се било скрило в кутията на стенния часовник. Като се нахранил, потътрил се едва навън, легнал под едно дърво на зелената поляна и заспал.

Не минало много време и ето, че старата коза се върнала от гората. Ах, какво заварила! Вратата на къщичката зеела широко отворена, масата, столовете и пейките били прекатурени, мивката се търкаляла строшена на пода, а завивките и възглавниците били свлечени от леглото. Потърсила децата си, но не ги намерила никъде. Почнала да ги вика едно след друго по име, но нито едно не се обадило, Най-сетне, когато повикала най-малкото, чуло се тънко гласче:

– Мила майчице, аз съм в кутията на часовника.

Извадила го тя и то ѝ разказало, че дошъл вълкът и изял другите шест. Можете да си представите колко плакала козата за клетите си рожби.

Накрая, сломена от скръб, старата коза излязла навън, а най-малкото козле подскачало край нея, Като стигнали до поляната, видели под дървото заспалия вълк. Той хъркал тъй силно, че клоните над него треперели. Старата коза го огледала от всички страни и видяла, че в издутия му корем нещо мърда. „Ох, помислила си тя, нима клетите ми рожби, които той е нагълтал за вечеря, още са живи?“

Тогава тя накарала козлето да изтича до къщи и да донесе ножицата, игла и конец, а после започнала да разпаря търбуха на звяра. Рязнала малко и веднага едно козле подало глава от дупката. Продължила да реже и шестте козлета изскочили едно след друго живи и здрави, понеже вълкът в лакомията си ги бил нагълтал цели. Ех, че се радвали всички! Почнали да гаят милата си майчица и се разиграли като на сватба. Но старата коза рекла:

– Сега отидете да намерите големи камъни; ще напълним с тях корева на свирепия звяр, докато още спи.

Разтичали се седемте козлета, домъкнали камъни и почнали да ги

пъхат в корема на вълка. Напъхали толкова, колкото можал да побере. После старата коза го зашила пак. И всичко станало толкова бързо, че той не усетил нищо и дори не помръднал.

Когато най-сетне се наспал, вълкът се изправил на нозете си. И тъй като бил ожаднял, решил да отиде до кладенеца да пие вода. Но щом тръгнал и се заклатушкар наляво-надясно, камъните в корема му почнали да се удрят един в друг и да тропат. И той ревнол:

Какво ли тропа и се мята
в корема ми и по червата?
Не съм изял май шест козлета,
а едри камъни проклети.

Като стигнал до кладенеца и се навел да пие вода, тежките камъни го повлекли надолу и той се удавил. Седемте козлета видели какво се случило, изтичали към кладенеца и се развикали:

– Вълкът умря! Вълкът умря!

Хванали се за ръце с майка си и заиграли весело хоро.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der Wolf und die sieben jungen Geißlein

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2448>]